

Scénář – Anna Hořčicová

„Bála..., bála, bála. A bála jsem se i tady.“

Anna Hořčicová, narozená v roce 1937, si ve svém životě prožila mnohé – chvíle strachu i okamžiky štěstí. Byla členkou skautu, svazu žen a Sokola. Její dětství bylo krásné, přestože část z něj připadla na období války, kdy u nich v domě bydleli Němci. Její život nebyl vůbec jednoduchý.

„Naše máma musela v bytě, kde jsme bydleli, vařit Němcům.“ „A bála jsem se jich a bála jsem se i těch Rusáků, protože oni parkovali tady za naším.“

U tety paní Hořčicové se na dvoře dokonce našlo dělo...

„Tam u té naší tety měli ti Němci zakopané dělo. Odtud odstřelovali věž zámku.“

Otec Anny byl členem strany, ale když byl ze strany vyloučen, Anna nemohla studovat na gymnáziu, jak si přála. Místo toho nastoupila do PALU, kde si musela vybrat mezi hornictvím a kovoprůmyslem. Zvolila kovoprůmysl.

„Potom, jak jsem vycházela, tak jsem chtěla jít na ten gympl, a nedostala jsem se tam.“

Svobodná volba byla potlačena, nebylo na výběr a Anna dostala umístěnku.

„Mně to tehdy ještě vyšlo, že ten PAL měl tady učiliště.“ „A co se s PALEM teď stalo...“

Se svým manželem se provdala „do roka a do dne“ a oslavili spolu diamantovou svatbu – neuvěřitelných 60 let manželství. Jejich společný život trval úžasných 66 let.

„Šli jsme k tomu kostelu a jen tak ze srandy jsem řekla: „Pojďme se ze srandy vzít, nebo dát dohromady před tím kostelem.““

I po válce lidé bezdůvodně udávali druhé za věci, které neudělali. I tohle si musela Anna vytrpět.

„Přijelo tam auto a vystoupili dva páni. Vzali dědu bokem a řekli mu, o co se jedná. Posadili ho do auta a oznámili mu, že na něj někdo podal udání, ale na co přesně, to nevěděl.“

Život šel dál a doba, kdy vládli komunisté, nebyla lehká. Nejen život zde, ale i cestování, což paní Anna dokládá ve svých dvou návštěvách Ruska.

„V 85 roce jsem v Sovětském svazu byla sama, jeli jsme tam vlakem, všechna okna byly zabedněná. Tam se nesmělo podívat ven. Nesmělo se jít na záchod, nesmělo se nic takového.“

Ale po roce 89...

„My jsme byli v tom Rusku. Ale už jsem chtěla, aby jel i děda. To bylo úplně o něčem jiném. My jsme tam byli ubytovaní, mohli jsme jít ven.“

Nebáli se zeptat...

„Zeptala jsem se, z jakého důvodu bylo Československo obsazené v roce 1968. Oni se podívali a bylo po schůzi.“

Po revoluci přišla nová nálada a lidé si mohli oddechnout, ale přírodní katastrofy se jim nevyhýbaly.

Záplavy v roce 1997 způsobily v České republice a dalších zemích obrovské škody. Na toto období má vzpomínky i paní Hořčicová.

„Podle toho, co tady bylo, to bylo ještě horší, když jim spadly ty baráky.“

Příběh Anny Hořčicové je svědectvím o odvaze, vytrvalosti a síle překonávat životní překážky. Ať už to byly těžké časy války, nespravedlnosti po válce nebo osobní výzvy, vždy se dokázala postavit osudu čelem. Její život je inspirací pro nás všechny – připomíná nám, že i přes těžkosti můžeme najít radost, lásku a smysl života. Příběhy takových lidí jsou poklady, které bychom si měli uchovávat a předávat dál.

„Bála, tož bála. O všechny, o děcka, o nás. Byla jsem ráda, že jsme všichni tak pohromadě. Říkám vám, za mého mládí to bylo úplně jiné, než to máte vy.“

„Já jsem řekla, co jsem si myslela, i když jsme měli poradu nebo něco. Já jsem nebyla řvoun, ale řekla jsem vždycky to, co jsem myslela a taky jsem tím trpěla.“

